

Texten beskriver på ett uttrycksfullt sätt hur viktigt det är att vi ser till det som är betydelsefullt i livet och skildrar på ett så klokt vis vikten av att se bortanför fasaden.

Bara en sten...

Jag är en sten. Jag bär upp fönsterbågen i ett anspråkslöst hus. Huset ligger i staden Betania, i landet Israel. Jag skiftar i rött, särskilt i solnedgången. Jag undrar om någon märker det. Människor ser inte ofta oss stenar. De tar oss för givet.

Människor har korta liv. Det vet så lite och har så kort minne, att man kan inte begära mer av dem. Vi stenar bär våra minnen med oss. Vi sörjer inte, och vi gläds inte heller. Men vi minns. Varsamt lagrar vi solens värme och nattens kyla.

Jag tycker om, att det är en fönsterbåge jag bär upp. Jag tror, att människobyggnader behöver utsikt. Människor behöver se mer än väggar och tak. De behöver se berg och träd och himmel.

I kung Salomos tempel fanns just inte många fönster. En gång var jag en sten, en hörnsten i kung Salomos tempel. Detta bär jag i mitt minne:

Mäster Hiram's ögon var ljusbruna med grå stänk. Hans röst var stark och glad. Hans ögon såg mig däruppe i stenbrottet på bergssluttningen i Libanon, och hans röst sa: "Här finns stenar, värdiga att bära Herrens tempel!" Jag fick min form och storlek där, uppe i stenbrottet. Så var bestämt: Vid tempelplatsen skulle inte höras ljud från varken hammare, yxa eller andra järnverktyg.

Jag blev en hörnsten i kung Salomos tempelbygge. Människor kom för att beundra det. De bländades av guld. Kanske såg de det dyrbara cederträet. Men ingen tänkte på alla de stenar, som tillsammans bar upp hela byggnadsverket. Ingen utom mäster Hiram. Han var inte bara kung i Tyrus, inte bara kopparslagare. Han var också en stenens mästare.

En gång, när templet var nästan färdigbyggt, kom han och satte sig. En hörnsten skjuter ut något från den övriga grunden. Inte mycket, men tillräckligt att ge plats åt en människa. Det var i solnedgången, och ännu fanns något av dagens hetta bevarad. Kanske var det därför han satte sig; kanske behövde han bara vila. Jag kände igen hans röst från stenbrottet. Nu talade han för sig själv.

"Jag tror att jag blir galen, så kung jag är! Här bygger man ett hus, som ingen sett maken till. Fäller mina äldsta cedrar i Libanon, det gör jag, släpar hit dem på flottar, sliter och bär. Offrar mina bästa cypresser. Letar efter bästa tänkbara material till allt, från grundsten till taknock. Och vad gör då denne Salomo, denne dåraktige kung? Jo, gömmer stenen under trä! Och träet döljer han med guld! Guld! Skulle inte ett hus åt Herren återspegla Hans skapelse? I Hans skapelse finns så mycket sten, å, så många vackra stenar det finns: den rödlätta kvartsen, den blå kvartsen som liknar silverstoff. Fältspat, grå, vit och grön. Den rödaktiga sandstenen...

För att inte tala om alla träd Han låtit växa på jorden! Och kungen bland alla träd är cedern från Libanon.

Jag trodde, att huset skulle påminna människan om Guds skapelse: den hårda, men ändå formbara stenen. Det doftande cypressträet. De breda cederplankorna. Och så smetar Salomo guld över alltihop, guld – detta mineral, som är en förtighet i skapelsen.

Må så vara, att andra tycker att han är vis och fjäskar för honom. Jag tycker, att i detta är han inte riktigt slug. Minsta barn har förstånd nog att uppskatta stenar; med sina händer trevar de över det sträva och jublar över det släta. Men i detta har Salomo mindre förstånd än ett barn. Jag tror jag blir galen...”

Jag hörde Hiram's ord och jag lade dem i mitt minne. Jag insåg, att människor dåras av guld, även om det bara är en yta. De ser inte träet, de ser inte stenen. Men stenar bygger den fattiges hus, och stenar bygger den rikes palats.

Nu vilar jag här. Jag bär inget tempel åt Herren, som jag gjorde en gång för mycket länge sedan. Jag bär en fönsterbåge i en enkel människas hus. Fönstret vetter mot träd och berg och solnedgång. Jag var en gång en hörnsten i ett förgyllt tempel. Jag är hellre en sten under ett fönster, ett fönster som ger en människas utsikt.

